

havde udtalt sin store Forbavselse overfor den paagældende Leder over, at denne ikke forlængst havde henvendt sig til Staten om Hjælp. Et er jo, hvad Staten kan evne at bidrage til saadanne Formaal, et andet er, om man tidlig og silde bør henvise Folk til kun at rette Krav til Staten og oven i Købet bebrejde dem, at de ikke have gjort det, i alt Fald ikke stærkt nok. Jeg tror, man i Virkeligheden skylder de Folk Tak, som med de smaa Midler, de ad anden Vej kunne skaffe sig, gøre, hvad der er muligt for at gavne og underholde de Børn, der er Tale om. Efter at have modtaget disse Erklæringer fra Bestyrelsen, har Overværgeraadet i en Skrivelse af 10. d. M. sendt det hele tilbage til Ministeriet med en Erklæring om, at Overværgeraadet i sin Helhed ganske kan tiltræde det i Flertallets Erklæring udtalte, idet det tilføjes, „at det paa Foranledning af den af Folketingsmand Rasmussen afgivne Særerklæring gennem Overinspektøren for Opdragelsesanstalterne vil blive paalagt Forstander Frydensberg ikke at lade Anstaltens Elever sprede Gødning med Hænderne, selv om der er Kunstgødning iblandet“, hvortil kan føjes, at det er oplyst, at Hr. Frydensberg ogsaa selv deltog i den Spredning, hvorover der blev klaget. — Jeg har i Henhold til disse Erklæringer og efter det Gennemsyn af Forhørene, som jeg har haft Tid til at anstille, ikke ment, at der var Grund til at foretage videre i denne Sag. — Naar det ærede Medlem dernæst spørger, om det er Meningen, at Forhørene skulle offentliggøres, saa vil jeg sige, at det er ikke min Mening, i alt Fald ikke inden der dertil gives mig tilstrækkelig Anledning fra anden Side, navnlig da fra Rigsdagens og særlig ogsaa fra dette høje Tings Side. Dermed er ikke sagt, at der ikke skal blive Adgang for ærede Medlemmer til at gøre sig bekendte med dem; jeg antager, vi alle ville kunne være tilfredse med, at Forhørene tilstilles Bureauet, hvor de da ligge til Eftersyn for dem af Tingets Medlemmer, som ønske at gøre sig bekendte dermed. Sammen med Forhørene vil der følge de Erklæringer i deres Helhed, hvoraf jeg nu har gengivet Uddrag. At lade disse Forhør trykke vilde jo blandt andet betyde ikke blot en Forsinkelse af det Tidspunkt, hvor de kom til ærede Medlem-

mers Kundskab, men ogsaa en betydelig Fordyrelse. Trykningen af „Hebron“ Forhørene kostede, om jeg husker ret, en 2—3,000 Kr. I det hele taget maa det jo ikke glemmes, naar det ærede Medlem atter og atter kræver Kommissioner nedsatte til Undersøgelse af dette eller hint, at den sikre Følge deraf er, at det koster Staten Penge og efter min Mening mange Penge. De to Kommissioner, der have været nedsatte til Undersøgelse af Forholdene paa „Hebron“ og „Godhavn“, have til sammen kostet eller ville koste Staten omtrent 16,000 Kroner.

Det ærede Medlem fremsatte dernæst stærke Anklager mod Fru Sira Linds Ledelse af hendes Optagelseshjem. Jeg skal derom kun sige, at i og for sig er Fru Sira Lind Staten i Almindelighed og Justitsministeriet i Særdeleshed en ret uvedkommende Person. Det, som overhovedet giver Staten og Justitsministeriet Anledning til at tage sig af hende og hendes Forhold, har jo kun været dette, at hun paa Finansloven i et Par Aar har faaet en Understøttelse af 3,000 Kr. Ja, siger det ærede Medlem, hvorfor har hun det, hvorfor i al Verden har man givet hende det? Ja, det Spørgsmaal kan jeg for saa vidt kaste tilbage til det ærede Medlem. Thi det er ifølge enstemmig Indstilling af Finansudvalget og med enstemmig Tilslutning af dette Ting, at hun har faaet det; efter Forslag, ganske vist, fra min Forgængers Side. Man maa jo ikke glemme, at det eller de Optagelseshjem — oprindeligt *de*, senere *det* Optagelseshjem —, som Fru Sira Lind har bestyret, i og for sig ligge udenfor Børneloven. Det er Forholdene, der have paa krævet saadanne Anstalter. Det er navnlig de københavnske og ogsaa de frederiksbergske Værgeraad, der i høj Grad have trængt til et saadant Sted, hvor de midlertidigt kunde anbringe de Børn, som de havde taget under deres Forsorg, indtil de kunde faa Lejlighed til at sende dem videre til andre Hjem, hvor de saa i Fremtiden kunde blive. For at imødekomme denne Trang var det, at de oprindelige to Optagelseshjem paa Østerbro, der senere afløstes af det ene Optagelseshjem paa Vodroffvej, bleve oprettede af Fru Sira Lind, hvortil hun som sagt fik Understøttelse